

Књига пророка Јоила и лаодикијска Црква адвентиста седмога дана — број једанаест

Jeff Pippenger

2025-12-14

Број једанаест

Порука о позној киши јесте упозорење о приближавању завршетка времена милости, удружено са позивом на лично припремање. Та два појма представљена су у десетом и једанаестом поглављу Исаијиног виђења, и то у контексту поруке из Данила једанаест, која је била распечаћена 1989. године, и чија се скривена историја распечаћује током времена печећења сто четрдесет и четири хиљаде, који су у виђењу представљени Исаијом и његовим синовима. Те две линије заједно представљају упозорење за Ахаза, који представља Лаодикејце што немају „разумевање“ ове две унутрашње и спољашње линије које прожимају библијско пророштво.

Данило 11:11 и Откривење 11:11 представљају исто унутрашње и спољашње приказе, при чему Данило представља спољашње, а Откривење унутрашње. Ова два унутрашња и спољашња „поглавља и стиха“ непосредно су повезана са спољашњим и унутрашњим порукама десетог и једанаестог поглавља, и то чине у Исаији 11:11.

Шесто поглавље Исаије јесте 9/11 и поистовећује очишћење и помазање Исаије као весника у 9/11. Од седмог поглавља па надаље дат је преглед поруке која је стигла у 9/11. Десето поглавље одређује улогу последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила, јер је то била порука откривена у време краја 1989.

Једанаесто поглавље Исаије представља 9/11 и помазање Исаије и његове поруке. Први стих је повезан са десетим стихом преко „Јесеја“, а десети стих каже: „И у тај дан“, а једанаести стих наставља говорећи: „И догодиће се у тај дан да ће Господ опет, по други пут, подигнути руку своју да задобије остатак народа свога.“

Тај дан је био 1850.

И изданак ће изаћи из стабла Јесејева, и младица ће израсти из корена његова. И на њему ће почивати Дух Господњи, дух мудрости и разума, дух савета и силе, дух знања и страха Господњег; и испуниће га страх Господњи. Неће судити по гледању очију својих, нити ће карати по слушању ушију својих; него ће праведно судити сиромасима, и по правичности карати кротке на земљи; и удариће земљу штапом уста својих, и духом усана својих погубиће безбожника. И правда ће му бити појас о бедрима, и верност појас о боковима. И вук ће пребивати с јагњетом, и леопард ће лежати с јаретом; и теле и лавић и угојено живинче биће заједно, и мало дете водиће их. И крава и медведица пашће заједно, и младунци њихови лежаће заједно; и лав ће јести сламу као во. И дете на грудима играће се над рупом аспидином, и одојче ће завлачити руку своју у јаму змије отровнице. Неће чинити зло нити ће кварити на свој светој гори мојој; јер ће земља бити

пуна познања Господњег као море вода што је покривају.

11:10 И у тај дан биће корен Јесејев, који ће стајати као застава народима; њега ће тражити незнабошци, и почивалиште његово биће славно.

11:11 И догодиће се у тај дан да ће Господ по други пут пружити своју руку да поврати остатак свога народа, који буде преостао, из Асирије, и из Египта, и из Патроса, и из Хуса, и из Елама, и из Синара, и из Емата, и са острва морских.

11:12 И подигнуће заставу народима, и сабраће прогнанике Израилеве, и скупиће расејане Јудине с четири краја земље.

И завист Јефремова ишчезнуће, и противници Јудини биће истребљени; Јефрем неће завидети Јуди, нити ће Јуда узнемиравати Јефрема. Него ће полетети на плећа Филистејаца према западу; заједно ће пљачкати оне на истоку; ставиће своју руку на Едом и Моав, и синови Амонови покориће им се.

И Господ ће сасвим уништити језик египатског мора; и својим силним ветром замахнуће руком својом над реком, и удариће је у седам потока, и учиниће да људи пређу обујени. И биће друм остатку народа његовог, који остане, из Асирије; као што је било Израиљу у дан кад изиђе из земље египатске. Исаија 11:1–16.

Први стих каже: „И исклијаће шибљика из стабла Јесејева, и из корена његова изникнуће младаца; и Дух Господњи почиваће на њему.“ Снажан опис Христа се наставља, АЛИ се тај опис више односи на последње дане него на дане Исаије, па чак и на дане када је Христос ходио међу људима.

Пажљиво читање показује да су стихови од првог до деветог све саме препознатљиве одлике Христа, а у десетом стиху стоји: „И изаћи ће шибљика.“ Нема никаквог прекида у току мисли од првог све до десетог стиха. Десети стих каже: „и у тај дан“, што се мора догодити у истом дану као и први стих. И десети и први стих означавају „корен“ и тиме повезују та два стиха, ред на ред.

Заједно, први и десети стих казују: „И изаћи ће шибљика из стабла Јесејева, и младаца ће израсти из корена његових: И у тај дан биће корен Јесејев, који ће стајати као заставни знак народима; њега ће тражити незнабошци; и починак његов биће славан.“

„Жезло“ је симбол власти.

И она роди мушко дете, које ће владати свима народима палицом гвозденом; и дете њено би узето к Богу и престолу Његовом. Откривење 12:5.

„Прут“ је симбол избора, раздвајања и одвајања.

И Мојсије остави штапове пред Господом у шатору сведочанства. И догоди се сутрадан, те Мојсије уђе у шатор сведочанства; и гле, штап Аронов за дом Левијев био је пропупео, и пустио пупољке, и процветао цветом, и донео бадеме. И Мојсије изнесе све штапове испред Господа свим синовима Израилевим; и они погледаше, и сваки узе свој

штап. И Господ рече Мојсију: Врати штап Аронов пред сведочанство, да се чува за знак против побуњеника; и тако ћеш сасвим уклонити њихово гунђање од мене, да не изгину. И Мојсије учини тако; како му Господ заповеди, тако учини. Бројеви 17:7–11.

Аронов штап који је процветао поистовећује „штап“ у раздобљу позног дажда, јер је Аронов био једини „штап“ који је процветао међу тринаест „штапова“. То процветавање је симбол раздобља позног дажда, када ће Бог показати разлику између дванаест побуњеничких „штапова“ који тврде да имају поруку позног дажда, као што је то такође приказано Илијиним огњеним доказом, који означава разлику између истинитог и лажног. „Штап“ је такође симбол мерења и суда.

И даде ми се трска слична жезлу; и анђео стаде говорећи: Устани, и измери храм Божији, и жртвеник, и оне који се у њему клањају. Откривење 11:1.

„Штап“ излази из стабла Јесејева, а „Јесеј“ значи „истицати се“, као што то чине путокази у библијском пророштву. Фарес је био стварни „корен“ Јесејев, а Фарес значи „пролом, провалити се или расејати“. Фарес је корен, односно почетак крвне лозе Јесејева. „Корен Јесејев“ је, дакле, симбол алфе Фареса, а омега је Јесеј, почетак и свршетак. Корен Јесејев почиње расејањем (Фарес) и завршава се на путоказу човека који стоји. Људи који стоје усправно пророчки означавају царство. У Библији Фарес започиње крвну лозу, без икакве повезаности пре његовог појављивања, а његово име значи пролом, те запис његовог родослова и његово име поистовећују Фареса као почетак, чинећи Јесеја свршетком. Мелхиседек је такође библијска личност која је означена као онај који нема претходно порекло, као што је случај и са Фаресом. Корен Фаресов садржи истину да он представља свештенство Мелхиседеково, коме је Авраам давао десетак.

Ред Мелхиседеков јесте свештенички ред Христов.

Куда је за нас ушао претеча, сам Исус, поставши заувек Првосвештеник по чину Мелхиседекову. Јеврејима 6:20.

Корен Јесејев био је Мелхиседеково свештенство, и почетак мора одражавати крај. Јесеј представља последњу групу Мелхиседековог свештенства која ће устати, која је, према Исаји, знамење народима.

„Стабло“ значи „посећи (дрвеће); дебло или пањ дрвета (као обореног или засађеног)“, а „стабло“ израста из царства које је било мимоиђено, као што је био Навуходоносор у четвртом поглављу Данила. Дрво је, у пророчком смислу, царство, и када се једно царство оконча, то дрво је посечено.

„Стабљика“ у овом одломку излази из пања — не из горње гране. Из некадашњег царства, представљеног пањем, излази „прут“, симбол власти, а та власт се заснива на томе да ли „прут“ носи „пуполке и цветове“ поруке позног дажда. Та власт потиче од претходног царства, које је било посечено.

„Корен“ је „корен Јесејев“, а „изданак“ који излази „из пања“ долази из „пања“ чији су корени корен Јесејев. Изданак који доноси власт долази из пања, али Грана долази из корена — а корен је застава. Корен је почетак, а свршетак је Грана.

Реч „грана“ значи стражар или путоказ. Исаија нас обавештава да Грана долази у време недељног закона.

И у тај дан седам жена узео је једнога човека, говорећи: Јешћемо свој хлеб и носићемо своје одело; само нека нас зову твојим именом, да се скине срамота наша. У тај дан младаца Господња биће красна и славна, и плод земаљски биће изврстан и диван онима који се избеау у Израиљу. И догодиће се да ће се онај који остане на Сиону и онај који преостане у Јерусалиму звати свет, сваки који буде записан међу живима у Јерусалиму: када Господ опере нечистоту кћери Сионских и очисти крв Јерусалимску из његове средине духом суда и духом огња. Исаија 4:1–4.

„Један човек“ за кога се хвата седам жена јесте папа, који при недељном закону постаје осми који је од оне седморице, подражавајући осам душа на ковчегу. При недељном закону, „у тај дан“, „изданак Господњи биће красан и славан“, „када Господ опере нечистоту кћери сионских и очисти крв Јерусалимову из његове средине духом суда и духом спаљивања“. То очишћење духом суда и спаљивања извршава Весник завета у Малахији три при недељном закону. „Красни изданак“ јесте сто четрдесет и четири хиљаде који не долазе од пања, него од корена Јесејевог, који је застава.

Њихов ауторитет је представљен жезлом које је произашло из гране палог царства. Царство Филаделфије пало је од 1856. до 1863. године, а ауторитет успостављен у том палом царству поново се успоставља у време недељног закона. Када се подигне грана која је знамење, лаодикијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде прелази у филаделфијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде. Тада је ауторитет, или жезло, које је дошло из милеритског или филаделфијског царства, представљен кључем који је положен на Елијакима у Исаији 22:22.

И кључ дома Давидовог метнућу на његово раме; и кад он отвори, нико неће затворити; и кад он затвори, нико неће отворити. Исаија 22:22.

Овај стих означава 22. октобар 1844. године и поистовећује Елијакима као онога који прима „кључ“. У претходна два стиха власт Лаодикеје одузима се од Севне и даје Елијакиму. У време недељног закона власт која је некада била дата изабраном заветном народу одузима се од царства лаодикијског адвентизма седмог дана и даје се царству филаделфијског покрета сто четрдесет и четири хиљаде — које је царство славе.

Рече им: А ви, шта ви кажете ко сам ја? А Симон Петар одговори и рече: Ти си Христос, Син Бога живог. А Исус одговарајући рече му: Благо теби, Симоне, сине Јонин; јер ти то не открише тело и крв, него Отац мој који је на небесима. А и ја теби кажем: ти си Петар, и на овоме камену сазидаћу Цркву своју, и врата пакла неће је надвладати. И даћу ти кључеве Царства небеског; и што год свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што год разрешиш на земљи биће разрешено на небесима. Матеј 16:16–19.

Жезал власти, представљен као кључ дат Петру, положен је на Елијакимово раме у Исаји 22:22. Петар представља грану сто четрдесет и четири хиљаде оних који ступају у савез са Христом непосредно пре недељног закона. У том одломку Петар се налази у Кесарији Филиповој, што је Панијум из стихова тринаест до петнаест у Данилу једанаест. Његово име је промењено, што представља савезни однос, а име Петар, када му се приступи множењем бројчаних положаја сваког слова, износи 144.000. Власт, или жезал, или кључ, који је положен на Елијакима када је Севна бачен у поље као лопта, јесте „жезал“ који излази из пања филаделфијског милеритског адвентизма који је био посечен од 1856. до 1863. године.

Петар прима власт Божјег заветног народа при раздвајању пшенице и кукоља, јер пшеница треба да буде подигнута као обртани хлебни принос Педесетнице. Кукољ се најпре одваја, као што је представљено квасцем у педесетничким обртаним хлебовима који се уклања кроз процес печења. Власт жезла или кључа потиче од пања палог царства, а грана која је знамење долази од корена Јесејевог и јесте корен Јесејев, јер Исус крај нечега приказује почетком нечега. Корен је почетак, а грана крај. Ова пророчка примена не може се разумети од стране ситничавих Јевреја Христовог времена нити данашњице, јер је то основно начело методологије позног дажда, а такође је представљена и као кључ дома Давидовог. Кључ отвара врата дому Давидовом, који је био затворен. Кључ отвара врата ка небеској светињи, дому Давидовом. Алфа од 22. октобра 1844. понавља се у омеги недељног закона.

Давид, син Јесејев, бележи једну загонетку која је означила крај сваке даље расправе са цепидлачним Јеврејима у дане Христа, означивши тиме крај Његовог сведочанства Јеврејима.

Псалам Давидов. Рече Господ Господу мојему: седи мени с десне стране, док положим непријатеље твоје подножјем ногама твојим. Жезал силе твоје послаће Господ са Сиона: владај усред непријатеља својих. Народ ће твој бити драговољан у дан силе твоје, у красотама светости, од утробе зоре: ти имаш росу младости своје. Закле се Господ, и неће се покајати: ти си свештеник довека по чину Мелхиседекову. Псалми 110:1–4.

Палмони је одредио да овај одломак буде постављен у Псалму 110, што је, наравно, још један број у свету математике који је препознат као посебан број. Половина од „220“ и десет пута „11“ навели би душу да очекује да број „110“ има извештај значај, и он га има — као што га има и сам одломак. То је песма Давидова, а Давид је симбол сто четрдесет и четири хиљаде, те је то стих из песме о винограду, која је песма Мојсијева и Јагњетова. Он указује на то када су дотадашњи виноградаре винограда заобиђени и виноград дат сто четрдесет и четири хиљаде. Када се то догоди, то је „дан силе твоје“, усаглашен са силом Педесетнице на врхунцу пентекостне сезоне.

Божји народ биће „вољан“ у дан када изађе „из утробе јутра“, са „росом младости своје“. Ново рођење је илустрација обраћења и живота. Сто четрдесет и четири хиљаде узети су из утробе у јулу 2023. године, и рођени су са росом своје младости, јер су рођени у поруку Поноћног вапаја, која се такође догодила са милеритима на почетку, односно у њиховој „младости“. То је иста роса, јер је то понављање алфа историје унутар историје омеге. У

„дан њиховог“ „оснажења“, када је Севна збачен „са“ свог „места, и из“ свог „стања“ и „срушен доле“, Елијаким, сто четрдесет и четири хиљаде постају омега свештеници, јер су учињени по реду Мелхиседековом, пошто сто четрдесет и четири хиљаде неће окусити смрт, или су, као и Мелхиседек, свештеници довека.

У „дан његове силе“ Господ ће послати „жезло своје моћи са Сиона“. Власт Његових царстава, и благодати (оправдања) и славе (посвећења), положена је на оне који носе Његов венац славе, јер они представљају Његово царство. Они се шаљу са Сиона, јер значење Сиона представља знамење сто четрдесет и четири хиљаде.

А кад се фарисеји беху окупили, Исус их упита говорећи: Шта мислите о Христу? Чији је син? Рекоше му: Давидов син.

Рече им: Како онда Давид духом назива Њега Господом, говорећи: Господ рече Господу мојему: Седи мени с десне стране, док положим непријатеље Твоје за подножје ногама Твојим? Ако Га, дакле, Давид назива Господом, како му је син?

И нико Му не могаше одговорити ни речи; нити се ико од тога дана усуди да Га више ишта пита. Матеј 24:41–46.

Давидов пророчки однос према Христу у смислу алфе и омеге — почетка и свршетка — јесте прво правило методологије „ред на ред“, а то правило заветљиви Јевреји нису могли докучити ништа више него што лаодикијски адвентиста седмога дана може разумети да је историја милерита током поруке Поноћног вапаја била место где се роса небеска изливала за време младости адвентизма. „Роса“ твоје младости је на сто четрдесет и четири хиљаде, и она је почела да ромиња на 11. септембар, а недељни закон је „дан силе“, када је остатак помазан за свештенике по реду Мелхиседекову.

Из пања лаодикејског адвентизма седмога дана (цркве војујуће) излази младица (црква победоносна), док из корена Јесејева сто четрдесет и четири хиљаде — јесу младица славног рода подигнута као принос потресања у дан силе његове.

Наставићемо ове мисли у следећем чланку.

„Приче један“

„1. април 1850. Малом стаду.“

„Драга браћо.—Господ ми је 26. јануара дао виђење које ћу изложити. Видела сам да су неки од Божјег народа били отупели и успавани; и да су били тек напола пробуђени, и нису схватили време у коме сада живимо; и да је „човек“ са „четком за прашину“ ушао, и да су неки били у опасности да буду почишћени. Молила сам Исуса да их спасе, да их поштеди још мало дуже, и да им да да увиде своју страшну опасност, како би се могли припремити пре него што заувек буде прекасно. Анђео рече: „Пропаст долази као силан вихор.“ Молила сам анђела да се смиљује и да спасе оне који су волели овај свет, и били привезани за своја имања, и нису били вољни да се одвоје од њих и жртвују их да би убрзали веснике на њиховом путу да нахране гладне овце, које су умирале од недостатка

духовне хране.

„Док сам посматрала јадне душе како умиру због недостатка садашње истине, и како неки који су тврдили да верују истини допуштају да оне умиру, ускраћујући неопходна средства за напредовање дела Божјег, тај приказ био је сувише болан, и молила сам анђела да га уклони од мене. Видела сам да, када је дело Божје захтевало нешто од њихове имовине, попут младог човека који је дошао Исусу, [Matthew 19:16–22.] они су одлазили жалосни; и да ће ускоро преплављујућа казна проћи и однети сву њихову имовину, а тада ће бити прекасно да жртвују земаљска добра и саберу себи благо на небу.

„Тада сам видела славног Искупителја, лепог и милог, да је напустио области славе и дошао у овај мрачни и усамљени свет, да би дао свој драгоцен живот и умро, праведник за неправеднике. Поднео је сурово ругање и бичевање, и носио исплетен венац од трња, и у врту се знојио великим капима крви; док је бreme греха целог света било на Њему. Анђео је упитао: ‘Зашто?’ О, видела сам и знала да је то било ради нас; ради наших греха претрпео је све то, да би нас својом драгоценом крвљу могао искупити Богу.

„Затим су ми поново били предочени они који нису били вољни да се одрекну добара овога света ради спасавања душа које пропадају, шаљући им истину, док Исус стоји пред Оцем, за њих заступајући својом крвљу, својим страдањима и својом смрћу; и док су Божји весници чекали, спремни да им однесу спасоносну истину, како би могли бити запечаћени печатом живог Бога. Некима који су тврдили да верују садашњој истини, било је тешко да учине чак и толико мало као што је да Божјим весницима предају сам Божји новац, који им је Он позајмио да над њим буду управитељи.

„Тада ми је поново био стављен пред очи страдални Исус, Његова жртва и љубав тако дубока да је дао свој живот за њих; а затим и животи оних који су тврдили да су Његови следбеници, који су имали добра овога света, и који су сматрали да је тако велика ствар помоћи делу спасења. Анђео рече: ‘Могу ли такви ући у небо?’ Други анђео одговори: ‘Не, никада, никада, никада. Они који се не занимају за дело Божје на земљи, никада не могу певати песму откупитељске љубави горе.’“

„Видела сам да ће брзо дело које је Бог чинио на земљи ускоро бити прекинуто у праведности, и да хитри весници морају пожурити својим путем да потраже расејано стадо. Анђео је рекао: „Јесу ли сви весници? Не, не, Божји весници имају поруку.““

„Видела сам да су дело Божје ометали и срамотили неки који су путовали, а нису имали никакву поруку од Бога. Такви ће морати да положе рачун Богу за сваки долар који су употребили на путовања тамо где им није била дужност да иду; јер је тај новац могао помоћи делу Божјем, а због његовог недостатка душе су гладовале и умирале услед оскудице у духовној храни, која им је могла бити дата преко Божјих позваних и изабраних весника да су имали средства.

„Силно потресање је отпочело и наставиће се, и сви ће бити истресени који нису вољни да се ухвате чврсто и непоколебљиво стану за истину, и да се жртвују за Бога и за

Његово дело. Анђео рече: ‘Мислите ли да ће ико бити приморан да се жртвује? Не, не. То мора бити добровољни принос. Биће потребно све да се купи њива.’ — Вапио сам Богу да поштеди Његов народ, од којих су неки клонули и умирали.“

„Видела сам да су они који имају снаге да раде својим рукама и да помогну у издржавању дела, одговорни за ту снагу, исто као што су други били одговорни за своју имовину.

„Тада сам видела да судови свемогућег Бога убрзано долазе. Молила сам анђела да народу говори његовим језиком. Рекао је: ‘Сви громови и муње са горе Синај не би покренули оне који неће да буду покренути јасним истинама речи Божје; нити би их порука једног анђела пробудила.’“ Review and Herald, 1. април 1850.